

Petraki News

2008
nummer 13

“Det gode ved bedsteforældre er, at man ikke skal være sammen med dem
ret lang tid, før man får en is” siger Theis på 7år

Torsdag
8/5 2008

Redaktørens hjørne

Jeg har godt nok svært ved at holde interessen fanget af redaktør jobbet. Men noget sker, når det pisser ned. Og det gør det så i dag. Mette og jeg sidder inden døre med lun pejs. Jeg er egentlig på vej ud til båden, men har lidt svært ved at begive mig ud i regnen.

Vi havde lidt svært ved at tage af sted i år, Stonehill trak jo den anden vej. Og så er der selvfølgelig nogle af vores mange læsere, som med rette spørger: ”Hvad er Stonehill?”

Svaret står at læse i det nummer af Petraki News, som aldrig udkom sidste år. Her følger starten på redaktørens hjørne, som det står i det nummer, som aldrig udkom:

Helt frivilligt sidder jeg altså åbenbart ikke her. Sidste gang var det regnen, og denne gang lægens påbud om ikke at pleje omgang med saltvand pga. et kødsår på højre knæ. Jo, jeg ved godt, at det var min fejl igen, men det gider jeg ikke snakke om. Jeg ejer indtil videre evnen til at se fremad. Så jeg glæder mig til, at jeg igen kan svømme, surfe, dykke og alt det andet med vand.

Sådan startede indledningen til redaktørens hjørne i det nummer som aldrig udkom i 2006. Men det gør det nu. Et år er gået. Og dette nummer indeholder en del gamle ting, som er for gode til at smide ud, og samtidig har 2007 ikke bragt de store nyheder. I gamle dage kunne nyheder være år gamle. De skulle måske først bringes til London med båd fra Indien. Når de så vel ankom *var* de nyheder.

Det leger vi altså lidt med i dette nummer. Nyheder er jo blot informationer som man ikke kendte i forvejen.

Der udkom jo ikke så mange numre i 2006. Det har jeg tidligt gjort opmærksom på. Redaktøren har jo også andre gøremål. Desuden skal han have lyst. Alligevel har der været en del ængstelige læsere. Nærmere bestemt to. Det er jo sådan noget, som en redaktør glæder sig over. At man ikke skriver forgæves. Og ja, Petraki News er på banen igen i år.

Stonehill i Gilleleje

Haven og vandet ved Stonehill

Vi har nu været her i snart tre uger, og vi er stadig mørbanket af alt det fysiske, der skal gøres. En skøn proces hvor kroppen hårdt og brutalt bliver brugt. I dag har Mette mestret malerrullerne ude på værftet, og givet undervandsskroget ny bundmaling. Jeg har har poleret skroget. Og begge dele er ikke noget, der sker på to dage. Og sådan har hver dag været med fuld fart på. Vi har hele tiden en masse projekter, og for at det ikke skal være løgn, så købte vi et nyt hus, dagen før vi rejste herved. Som det fremgår af de indsatte billeder, så må det siges at være en passende vinterbolig for den gamle redaktør.

Hvis nogle af jer har planer om et ophold her i det græske, så er det på høje tid. Check blot booking kalenderen på nettet, og lad os høre fra jer.

Nøgternt betragtet, så kigger redaktøren altså konstant tilbage på numre, der aldrig er udkommet og tror, at det nummer der lige nu er under opsejling ser dagens lys. Jeg vil derfor advare mod, at dette nummer måske ikke udkommer!!

Hvor var det vi kom fra? Jo, vi havde lidt svært ved at forlade Stonehill, og vores normale sirlige planlægning af indkøb til årets Petraki tur var ikke eksisterende. Vores masterplan var dog at tage hjem til Stonehill ca. 1 juli for i det mindste at opleve sommeren i DK, og så tage herved igen i september. Mere om det senere.

Vi kørte fra Danmark med rimelig fuld bil, skønt vi jo ikke havde planlagt noget særligt. Turen gik til Venedig hvor vi tog færgen til Igoumenitza. Derfra er vejen særdeles kroget og bjergrig. Men de har bygget på en motorvej i årevis, og i år for første gang kørte vi cirka 1 time på motorvejen. Det har helt sikkert sparet os for mindst 2 timer, men turen tog alligevel ca. 7 timer. Vi ankom til et vejrmæssigt sommerligt Grækenland med temperaturer omkring 30 grader. I dag er det 14, og pisser ned. Vi var lidt ærgerlige over, at det var så varmt, for så kunne vi jo ikke

prøve vores nye pejseindsats, som blev fragtet ned sidste år og installeret. Men nu bliver den brugt hele dagen.

Jeg har været en enkelt gang ude med Topcatten, og det er virkelig på høje tid at få prøvet det nye surf udstyr fra Dennis, som er dansker, og som vi mødte på en stand på messen i Düsseldorf. Dennis er en af de uheldige mennesker, som må henslæbe livet med at teste surf udstyr i en bugt på Sardinien sammen med verdensmesteren fra Italien, som også er med i firmaet. Dvs. nogle gang må han til Østen for at se, hvordan produktionen forløber. Det er det største sejl til dato (10.3 m³) og det dyreste udstyr nogensinde. Alt i kulfiber, som det jo skal være nu til dags. Nu er der selvfølgelig nogle, der spørger om 3 brædder og 4 sejl ikke er nok? Og svaret er nej. Sejlene er begyndt at flænge. Det har jeg så overraskende repareret med noget tape, jeg havde. Det overraskende er, at sejlene klarer sig fint i saltvandet. Men ingenting varer jo evigt. Desuden vil jeg gerne plane, når jeg surfer, og det kræver væggtab!! Eller større sejl. Ps. her er et link til en film om det, jeg gerne vil ”finpudse”/lære på surf: <http://www.riders.dk/Default.aspx?ID=1317&galleryID=448>

Som sædvanlig indeholder magasinet en række fremragende artikler om lidenskaber i brand, forfængelighed og almindelig dumhed, alt sammen nødvendige ingredienser til livets opretholdelse.

God læsning.

125 kg pejseindsats

Dagens glæde foran en varm ovn var kun muligt takket været en heldig gennemført operation sidste år. Indsatsen har vi ønsket i flere år, men et år havde vi glemt målene

Tilmann og jeg skubber ovnen ud på brættet som fører til Topkatten.

det skulle sidde. Heldigvis gik alt godt.

Kaminen har en repos foran med nogle overhængene skifersten. Af hensyn til pladsen ville jeg godt have den fjernet. Det var dog umuligt, hvis det stadig skulle se godt ud. Vores venner fra Tyskland, Wolfgang og Magda, var da lige ankommet, og da han vidste alt om disse ting, så blev skiferpladerne savet til, så overhænget blev fjernet.

på skorsten og ildsted. Jeg havde billederne klar allerede, og så bliver det jo nemmere at tage beslutningen om at udgive dem. Samtidig får man jo dyb respekt for alle de tons bygninger, som er fragtet på lignende måde over årene. Og bøvlet er det. Først fra bilen ud i vandet til katamaranen. Så slæbe den til Petraki. Så hale katamaran og pejseindsatsen op på land. Derefter fra katamaranen til ”RulleMarie” som vi har arvet.

RulleMarie en lavstammet køn pige på små hjul, som kan bære store byrder, når det er nødvendigt. Se billederne.

Sidste del af transporten var så at få RulleMarie op ad trapperne og ind i det store værelse. Det lykkedes alt sammen.

Jeg havde jo fået en nøje instruktion af sælger før vores afrejse. Der skulle støbes et 10 cm armeret ”betongulv” oppe i skorstenen med et hul til afgangsrøret fra ovnen. Så skulle der monteres en renslem fra ydermuren i højde over dette betongulv. Det hjalp Tilman mig med. Jeg skulle dog selv måle nøjagtig, hvor

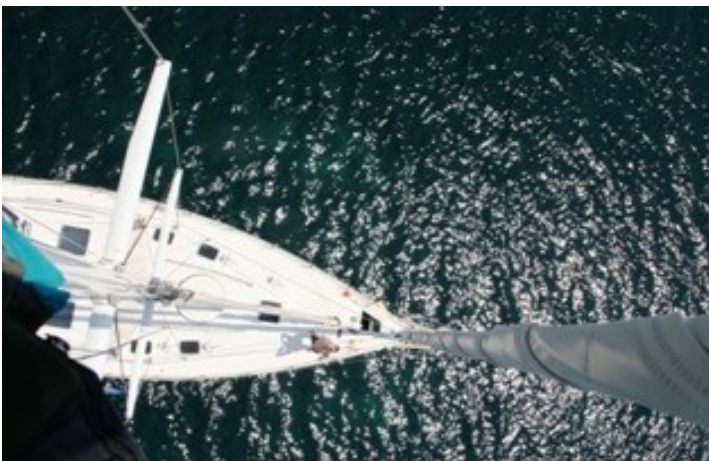

Pejseindsatsen glider ned fra katten til RulleMarie.

Da betonen var størknet installerede jeg ovnen og fik den hævet på plads ved hjælp af nogle taljer. Jeg ved jo alt om den slags, da jeg har set min far udføre disse tricks.

Og ja, det er skøøønt at sidde, som man har redt.

Lady M til salg

Lady M set fra masten. Taget af Aage.

Mit liv har jo i fritiden været karakteriseret af vand. Svømning, dykning, og sejlads. Så derfor har jeg altid et øje for nye muligheder, og begrundet hvordan dette og hint kunne forbedres. Vi har jo været glade for Lady M. Den bragte os sikkert gennem stormen i Biscayen, men vi har også lært, at Lady M er et stort skib. Jeg er den eneste, der klarer (delvis) havne manøvrerne. Skibsvalg og skibsdesign er jo et valg af kompromisser. Vi har haft Lady M i 8 år, og sidste år satte vi så skibet til salg. Valget af mægler blev Danae yacht i Jylland, som gennem tiderne har solgt masser af Nauticat både.

Aage og Mette i køkkenet

Da beslutningen var taget, så passede det så heldigt, at Aage fra Danae yacht kunne komme ned og fotografere skibet. Det var en fin uge sammen med Aage og Jonna. Det blev starten på et fint bekendtskab. Aage fik båden fotograferet, den kom på nettet, og i vinterens løb kom der flere interesserede og kiggede på damen. Men ingen bed på.

En dag blev vi ringet op af Dimtri fra værftet i Kiriaki, hvor båden ligger i vinterhi. Hans engelsk er bedre end mit græske. Jeg hørte ordene: fire, no worry, insurance, altså nok til at høre, at der var noget grueligt galt.

Jeg anmeldte skaden til forsikringselskabet og kom i tanke om, at Jutta i Milina måske kunne tage ud og tage nogle billeder. Hun bor jo kun en halv time derfra med bil.

Brandtomten i Kiriaki med Lady M i baggrunden

Der var en brand i en af bådene, og historien går, at det var en, som var i gang med et svejsejob i en træbåd, som holdt frokost. Da han kom tilbage, så brændte det helt vildt. Ja, det tror da pokker. 5 både er skadede. Bl. andet Lady M.

Brandslukning er jo en by i Rusland, skulle man tro. Og det er også delvis. Dimitri havde jo ikke noget udstyr, og derfor var branden også så omfattende. Men loven påbyder Dimitri at have udstyr til slukning. Vi blev derfor overrasket, da vi kom til værftet og så, at der lå nye to tomme galvaniserede rør bag ved alle de brændte både med tilhørende brandskabe med oprullede slanger. Altså en form for efterrationalisering. Og det virker sikkert. Dimitri og hans udadvendte bror Yannis så vældigt kede ud af det, når talen faldt på branden. Men deres forbindelser til søpolitiet i byen er sikkert gode. For det var først da vi kom, måneder efter at branden fandt sted, at søpolitiet interesserede sig for branden. Nok tid til at Dimitri kunne få slukningsmidlerne på plads, så han undgik en kæmpebøde.

Det gode er, at nu er han klar til en ny brand, hvis den ikke kommer, inden udstyret af den ene eller anden grund igen bliver ubrugeligt. Vi er jo i Grækenland.

Det viste sig, at Lady M godt nok var slemt sodet, men ikke brændt. Bortset fra radar antennen, som sidder oppe i masten. Den har modtaget en masse stråling fra branden, og dens plastic skjold er derfor delvis smeltet.

Vore nabobåd NIDRI er halv brændt, men nok til at den er totalskadet. Paul fra Belgien, som ejer den, bruger den om sommeren til at sejle charter med sig selv som skipper. Vi må håbe, at han har en brugelig forsikring. Vi kunne ikke undgå at få tanken, at sidste år lå vi omvendt, og da ville det have været Lady M, som var blevet totalskadet. Med vores forsikring ville vi have fået flere penge udbetalt, end vi kan sælge båden for. Fandens osse....

Men selvfølgelig er vi på en måde heldige. Skaden er så lille, at salget ikke udsættes. Det koster bare penge og tid at fixe det.

Ramón og Angeles båd Maisi som nu er solgt. De vil sejle igen!!!!

Salget af Lady M tog en drejning, da Ramón kom på banen. Ramón fra Barcelona har jeg ”kendt”, siden vi købte ladyen. Han ejede båden, indtil han solgte den til Michael Sømod, som vi købte den af. Moms spørgsmålet bragte os sammen. Vi har e-mailet en masse, og på et tidspunkt skrev han, at hvis vi nogensinde ville sælge

Lady M, så ville han gerne købe den. For han havde fortrudt sit køb af en stor motorbåd kaldet Maisi.

Flot fribord på en 20år gammel båd

Men årene gik, og det sidste jeg kan huske er, at vi blev inviteret til Barcelona med Lady M, da vi i 2004 var på vej til Grækenland. Det blev nu ikke til noget, da vi havde ild i røven for at komme til Petraki.

Pludselig kom der en mail fra Ramón: Sikke et dejligt sted I har i Grækenland. Og det åbnede op for en dialog, som formentlig ender med, at han køber sin båd tilbage efter 9 år, betydelig dyrere end han solgte den. Eller sagt på en anden måde, vi har nu ordnet hans båd, som han egentlig gerne vil have den.

Så det blev bestemt, at han og frue skulle besøge os den 2 maj 2008. Og derfor skulle vi til Grækenland hurtigt for at besigtige skaderne og gøre båden klar til det fine besøg.

Og Gud, hvor har vi knoklet. Vi har brugt 10 dage til at klargøre den. Og egentlig ikke meget finere end vi gjorde den forrige år. Processen kan sikkert irritere mange.

Ramón og Angeles i Petraki. De er iøvrigt begge børnelæger.

Værftet er jo rigtig græsk. Dvs. der er indbyggede forhindringer. Først var der en dag helt uden vand. Så er der venlig kamp om vandslangen, og om at få lov til at beholde den, til man er færdig. Og så er der stigen op til båden. Den bindes solidt fast af sikkerhedshensyn, meeen også for at den bliver, hvor den skal. Poleringen foregår jo i en vis højde. Det kræver stilladser. Det bestiller man hos Dimitri, som ser rigtig træt ud, når man bestiller det. Og han lover højt og helligt at det bliver tidligst lørdag. Det holder naturligvis stik. Altså småstjæler

man lidt planker og jern her og der og bare for at kunne komme i gang. Og dertil er så det egentlige arbejde med at polere og vaske.

Så gik vi og håbede på godt vejr på dagen. Og det blev det. Ramón og Angeles kom og så Lady M, men deres bevægelser blev meget dovne, for det var jo bedre end de havde håbet på. (Det tror da fanden!). Så vi dabbede ned til Manolis og fik et supermåltid med Barbunis, kalamari, gavrideres og octopus. Næste dag besøgte de os i Petraki. De behøvede nemlig ikke at se Ladyen igen. Mette serverede Saganagi og Tzasiki og andre lækkerier, og vi gik så igennem diverse punkter i handlen.

Vi er naturligvis velkomne i Barcelona, og jeg tror, at vi har fået et godt nyt bekendtskab. Det er herligt.

Jeg har lovet at sørge for, at de får en perfekt afrejse herfra den 3 august. Og jeg skal gøre mit yderste.

Så nu mangler vi bare underskriften. Og det er Aages job. Noget skal han jo lave for sine (mange) penge, som Mette så taktfuldt udtrykker det.

Drama i natten (spændende historie fra 2006)

Den 28. august var en normal aften. Vi spillede Bezzerwisser med vores gæster og gik i seng ved halv tolv tiden. Vi er jo vant til larm om natten fra hundene, men på et tidspunkt hørte jeg et horn og tænkte, at det var lige i overkanten på denne tid. Men det er jo grækernes feriemåned, så man står jo ud med det meste. Så sover man lidt igen. Så er lyden der igen. Så er der atter stille. Men pludselig banker Mads på vores dør, kommer ind og udbryder:” Der er nogen i nød. Det var et SOS signal. Jeg lå og læste, så jeg hørte det to gange”.

Det var bælgmørkt. Nymånen havde været der tidligt på aftenen. Men den var gået ned. ”Tag nogle lygter med”, sagde jeg til Mads. Vi løb begge ned til vores anløbsbro

iført badebukser. Jeg sprang ned i Skidtfisken, da Doralen havde visse

Speedbåden på skæret fotograferet dagen efter. Bemærk hvor heldige de trods alt var, at båden kunne skyde sig op på skæret.

motorproblemer. Mads kom lige efter. Med fuld speed planede vi ud af Petraki bugten. Jeg var begyndt at vågne. Der var ingen vind og ingen bølger, og vi skulle kun rundt om Kefalo (hovedet på græsk) som vores halvø hedder. ”Det må være omme fra The Rocks”, sagde Mads. På vej nordpå i retning Horton, begyndte bølgerne at blive større, og da vi drejede vestpå, måtte vi sejle langsomt på grund af de store dønninger. Mads sad i forstævnen, og scannede farvandet for evt. mennesker, men vi så en rød

lygte, som forblev på samme plads ca. der, hvor der er et skær i midten af Apostoli bugten. Langsomt nærmede vi os skæret, og jo, der var en båd som havde kørt op på skæret. Vi nærmede os fra læ siden, hvor der ikke var så mange bølger, og snart kunne vi se to personer ved siden af båden. Da vi kom på tæt hold kunne vi sagtens tale sammen, da der ikke var nogen vind. Det var tyskere. Og de ville overraskende nok vide, hvem vi var. Der opstod nogen forvirring, men jeg opfattede det, som om de gerne havde set en større båd komme. Hjælpsomheden begyndte at krympe i mig, men jeg smed et anker, og Mads fik en tovende fra speedbåden. Jeg satte motoren i bak for at strække linen ud, og undgå, at vi selv gik ind på klipperne. Men det var rolige stabile forhold. Og nu slog det mig, at de måske var chokerede. Så jeg tænkte, at hvis vi blot ventede lidt, så ville de besinde sig. Det var en mand og en dame. Manden talte også om at blive der, til det blev lyst, men efter måske 10 minutter, så havde de bestemt sig for at tage med os til Petraki. Ombordstigningen var ellers relativ enkel. Skidtfisken kunne jo komme stort set ind til båden, og de skulle blot gå nogle få skridt på klipperne for at komme ombord. Men manden faldt i vandet, og Mads og jeg fik ham hurtigt op i Skidtfisken. Kvinden om let ombord. Så hev jeg ankeret op, og vi begyndte langsomt at sejle hjemad i bølgerne. Så udbrød han: ”Nå, så møder vi endelig danskerne”, og det var jo en god vits. Han tilføjede: ”Nå så det er den Mads, som er god til at surfe”. Så nu var vi i familie, og han kunne slappe lidt af. Hjemturen gik hurtigt og forløb uden problemer. De boede også i Petraki bugten, og det viste sig, at de boede ved siden af Ingrid og Berndt i bunden af bugten. Hvad de hed, fik jeg ikke fat i, men da vi kom hen til deres anløbsbro, så stod Timi og Ingrid

der. Ingrid sagde:” Vi var sammen i Kottes på en restaurant der og kunne ikke forstå, hvorfor de ikke var kommet hjem”. Men nu kom vi altså med dem. Klokken var 01:15, og vi skulle tidligt op næste morgen da Mads skulle rejse tilbage til Danmark. Så vi afslog deres venlige tilbud om en drink på terrassen. Så sejlede vi over til os selv, fortøjede og gik til køjs igen.

Men hverken Mads eller jeg sov godt. Hvorfor havde vi ikke taget redningsvest på? Hvorfor havde jeg ikke taget mobiltelefon med? Hvad kunne der ikke være sket hvis deres båd havde ramt en mere lodret klippe på skæret. Nå, men som man siger: ”Når enden er god, er alting godt”, og det var den jo i det her tilfælde.

Brand i Petraki

En aften ringede telefonen hjemme i Danmark. Det var Tilman. Det er jo sjældent, at han ringer. Så han havde noget på hjerte:” Du kan tage det helt roligt. Men der har været en brand i Petraki på jeres og Magdas grund. Alt er slukket. Du kan roligt gå i seng”.

Udsigt næsten fra toppen af vores grund ned mod Petraki

Man bliver jo lidt mistænksom, når folk siger, at man skal tage det roligt. Og da jeg dagen efter talte med Jutta, så var historien ganske dramatisk.

Det hører med til historien, at vi gerne ville have ryddet grunden for de grene, som blev skåret af oliventræerne sidste år. Desuden var der et tykt lag af grannåle i lunden lige oven for huset. Og ja, så var der endelig også den lave bevoksning mellem oliventræerne, som vi har forsøgt at holde nede. ”Jamen, det kan albanerne da lave i vinter. De ved jo ikke, hvad de skal lave i weekenden”, sagde Jutta. Så hun gjorde os en tjeneste, og samtidig gjorde hun albanerne en tjeneste.

Flere af træerne står endnu. Måske overlever nogle af dem

En dag var der en forfærdelig vind i Petraki, og det satte flere brande i gang. Ikke bare hos os men også 8-10 andre steder i nærheden. Vinden var af stormstyrke og kom pludselig. Walter Schnabel (en tysk kunstner, som har boet i Petraki hele vinteren), fortalte at han pludselig så ild stå op af 5 oliventræer, og da han kom derop så var græsset ikke brændt omkring træerne.

Jutta fortalte, at hun fik en opringning om branden, og at hun sammen med to albanere tog herover for at forsøge at slukke branden. Vores vand var der ingen tryk på, da jeg jo havde lukket vandet for vinteren, men de brugte vand fra vores 50.000 liters reservoir, og det hjalp en hel del. Vinden var SV, så den blæste væk fra huset. Det hjalp godt med slukningsvandet, og der kom flere til som hjalp med arbejdet. Til al held startede det med at regne en smule, og det var afgørende.

Tal om skorstenseffekt. Vil det overleve?

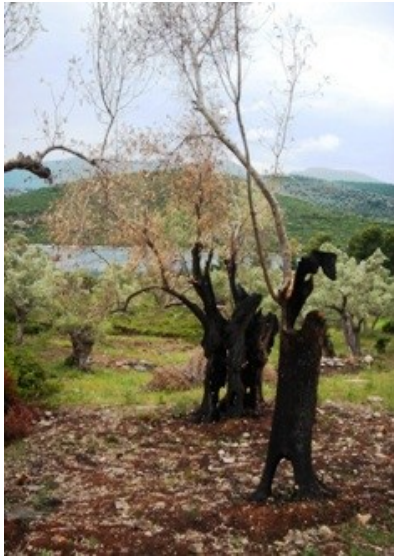
Da Jutta kom hjem, kunne hun ikke sove, pga angst for nye brande, der hvor de havde slukket. Dagen efter blev der derfor yderligere slukket med vand.

Vi har mistet en del oliventræer, formentlig 6-7 stykker, Magda (ejer af vores nabogrund) har mistet noget mindre. Derudover er makiaen brændt her og der.

Min første reaktion var træthed over, at man betaler for at få ødelagt sine oliventræer. Og i DK ville man vel føre sag mod dem, man havde betalt for at udføre arbejdet. Men vi er jo i Grækenland. Landet hvor selv den mest klare dag er sløret af varmediset.

Jutta føler sig ansvarlig, men er det jo ikke. Hun tjener ikke på det og har egentlig blot formidlet en tjeneste. Albanerne ved vi intet om, og Tilman har fremsat den teori at branden er påsat af den fandens familie, som ejer makiaen rundt omkring, og som har gode grunde til at ønske en brand. Nemlig at deres makia bliver forvandlet bebyggeligt land. Vi taler her om millioner af euros.

Og hvor er vi så? Vi er lykkelige for, at ingen mennesker er kommet til skade, at vores hus ikke er brændt (der var ingen forsikring i år (vi er jo i GR)). Og så har vi fået nogle skulpturer på grunden.

Mærkelige skulpturer

Om vi skal lade albanerne rydde resten af grunden og dermed brænde mere af, det er et spørgsmål, som er let at besvare.

Det hører selvfølgelig med til historien at Jutta blev anklaget af flere grækere for at være brandstifteren. ”Du var der jo” som de sagde. Enhver ved jo, at grækere ikke slukker brande. De kigger på. Der er jo penge i det.

Landrover i kærlige hænder

Vores nu lidt mere end 3årige Landrover har jo fungeret godt. Men en grundig rensning hos et professionelt bilrengøringsfirma i Danmark endte med, at bilen pludselig ikke kunne hæve sig. Jeg sagde så ved det sidste servicebesøg hos Landrover i Farum, at der var disse fejl. Men da bilen kom tilbage, så checkede jeg ikke, om alt var ordnet.

Det var det altså ikke. Herved har vi af og til brug for denne funktion. Bl. Andet når Doralen, vores speedbåd, skal søsættes.

Det skal siges, at vi har været glade for værkstedet i Farum, men dels er der ikke et nærmere værksted set fra Gilleleje, og dels skal man bestille tid mindst 1 måned i forvejen, for værkstedet har forrygende travlt. Den slags tæller jo ned i regnskabet. At de så i Farum har lidt rod med fakturaerne er selvfølgelig også dårligt.

Men vi er rigtig glade for bilen.

Jeg talte med Servicechefen i Farum, og han hjalp os med at finde det nærmeste servicecenter. Det lå en god times tid fra os her i Petraki, så vi kørte til byen uden nogen aftale. Det er jo Grækenland.

Lidt uden for VOLOS ligger vejen til Thessaloniki. Det er bilgaden. Her er alle mærker samlet i vild forvirring. Vi fandt stedet. En flot stander forkynder: LANDROVER SERVICE CENTER med latinske bogstaver. Og det flotte grønne elipseformede logo for Landrover var der også. Der var biler overalt. Og mange var Landrovere, så vi blev nærmest presset ind mod værkstedets indgangsport, som var åben. Det er normalt på disse breddegrader.

Jeg står ud, lader motoren gå, da vi jo står i vejen, og går ind i værkstedet. Der er ikke et øje. Jeg ser dog en væg med Landrovers specialværktøj sirligt ophængt på en af væggene. Jeg går ud igen, og en ung smart sælger kommer mig i møde og siger: ”How can I help you?”. Han bærer en blå og hvidstribet skjorte med helt hvid krave.

Vi forklarer vores ærinde, og han fortæller, at han straks vil tilkalde mekanikeren. Han er også ung (under 30), imødekommende og tjenstvillig. Han bærer en mekaniker uniform med det korrekte logo og beder om nøglerne til bilen, efter jeg har forklaret ham problemet. Han lægger plastic ind på fører sædet og kører forsigtigt ind i værksteds bygningen.

Så kommer sælgeren tilbage og tilbyder os at sidde i deres forretning, som ligger ud til vejen. Vi går med og sidder snart bænket med en kold Frappé og en græsk kaffe metrio.

Vi sidder i udstillingslokalet for Landrover. Med kæmpestore skinnende bogstaver står der hen over hele væggen: GO BEYOND. Der er her formentlig tale om en fysisk mulighed, som Landrover stiller til rådighed med sine biler, men når man er i venteposition, så har man jo tid som opfattes, som noget der blot skal forbruges. Så jeg gik i gang med hvilke metafysiske tolkninger, der mon kunne være af det, som var slået så stort op. Når folk kan tro på Gud, så var der jo ikke nogen grænser.

Jeg glemmer at fortælle, at vi en lang tid forlystede os med ”Auto Motor und Sport” på græsk. Her kom man hurtigt til kort, men der var mange pæne billeder. Nogle få nye ord blev det dog til: Ippos må betyde heste. Altså hestekræfter. Resten har jeg glemt, men jeg oplevede det som en græsk time uden lærerens indblanding.

Pludselig kom mekanikeren ind og fortalte, at det var knappen for højdeindstillingen, som var problemet. Det havde værkføreren i Farum også konkluderet over telefonen.

Den unge mand sagde, at de ikke havde reservedelene. Det var jo ikke noget almindeligt, der var gået i stykker. ” Hvad gør vi så? ”, spurgte jeg. Mekanikeren så tilfreds ud med spørgsmålet. Hvis vi ventede yderligere en time, så ville de ordne bilen på stedet. Vi sagde ja, da vi jo var vant til at vente i uger.

Så gik mekanikeren og en mere uautoriseret påklædt græker i gang med en ny Discovery, som stod i udstillings lokalet. Vi havde selvfølgelig checket hele lokalet i ventetiden og vidste, at den kostede 67.000€. Det så de åbenbart bort fra. De stod bøjet ind i bilen fra hver sin dør, og man hørte lyde af værktøj. På dette tidspunkt ville jeg tage kameraet frem, men jeg følte, at det kunne tolkes som en fornærmelse.

Efter en rum tid strøg de ud af rummet i retning mod værksteds bygningen bærende på en stor konsolboks fra den splinternye Discovery. Vi følte sulten og strøg ned ad gaden og fandt et sted, hvor de serverede frikadeller m.v. i pita brød. Chefen kørte hele tiden på sin udkørte knallert ud med dagens leverancer af græsk fast food, mens vi var de eneste i butikken.

Da vi kom tilbage var bilen klar. Mekanikeren så glad ud og fortalte at den var lavet, men insisterede på at jeg skulle danne mig min egen mening, inden regningen skulle udskrives. Det virkede. Vi havde fået en hel plade som dækker gearvælgeren, håndbremse, high/low vælger og altså også højdeindstillingen. Vel og mærke alt i den korrekte farve, en svagt olivengrøn.

Det blev så 360€ i alt, 20€ for at bruge analysatoren, 100€ i arbejds løn, og resten for reservedelen.

Faktura kunne vi ikke få. For de manglede reservedels numrene. De kom først, når delen ankom til vores 67.000€ bil. Så vi aftalte, at vi kom forbi næste gang.

Nå Farum, det er sgu service. At skrælle de nye biler, når situationen er til det.

Men hvorfor var der ingen hektisk aktivitet i den store værkstedshal? Hvorfor var udstillings lokalet så stort, og så imponerende flot, når vi ikke så en eneste kunde komme ind i de 3 timer, vi var der? Hjernen begyndte at koge over. Kunne Landrover evt. have skaffet sig adgang til EU milliarderne? Det er jo typisk for alle prestigeprojekter i Grækenland, at EU er bidragsyder. Kunne Landrover virkelig have lykkedes med sådan et genialt træk? Det private og det offentlige sammen i en miljørigtig satsning for GO BEYOND løsninger til de hungrende forbrugere i Grækenland?

Det var altså med blandede følelser, at vi forlod Landrover VOLOS. Det var store oplevelser, men næsten så store, at det var for godt til at være sandt.

Kort fortalt:

- ❖ Lady M ligger velpudset i Kiriaki
- ❖ Ramón er klar til at skrive under, men kan Aage få underskriften?
- ❖ Michael fra Danware kommer på besøg den 17 maj.
- ❖ Huset er åbnet for året med en del arbejde men uden problemer
- ❖ Mie nedkommer med en dreng i slut september
- ❖ Komfuret virker nu hver gang ☺

- ❖ Masser af arbejde planlagt på Lady M før søsætning.
- ❖ Får vi købt Magdas grund?
- ❖ Lykkes vi i år at bestige Olympen ?
- ❖ Afsejler Ramón den 3 august?